

SARA POOLE

Nuodytojo dukterė

*XV a. Roma, nuodėmingas ir
spindintis Bordžijų pasaulis,
aistros, kerštas ir žūtbūtinė
kova dėl valdžios ir meilės*

Alma littera

7 skyrius

— Kai paskutinį kartą mačiausi su tavo tėvu, – ėmė pasakoti Sofija, – jis buvo kaip niekad prislėgtas, tiesiog kaip žemę pardavęs. Šnekėjo labai nenoriai, ir tai suprantama – žmogų nuodija ne tai, kas patenka į jį pro burną, o tai, kas pro ją išeina. – Sofija pavargusia ranka persibraukė per veidą ir, patogiau įsitaisiusi kėdėje, kalbėjo toliau: – Tu manęs, aišku, paklausi, iš kur Džovanis tai sužinojo, todėl iškart pasakysiu: jis man to nesakė, o aš ir neklausinėjau. Man tai nerūpėjo, svarbiausia – kad sužinojo.

– Ką turite omeny sakydama „tai“? – pasiteiravau. Buvau jau beveik netekusi kantrybės, maniau, ji vėl išsisukinėja. – Viešpatie, susimilk, aš vis dar nieko nesuprantu.

Sofijos paakiai buvo pajuodę, akys paraudusios, bet man į atmintį labiausiai įsirėžė jose tvyrantis nesuprantamas liūdesys.

– Atrodo, – vėl prabilo ji, – jau nepakanka vien žydų ištremimo iš Ispanijos ir visų tų kančių, kritusių mums ant galvų. Jo Šventenybei popiežiui to dar negana – rūpindamasis savo sielos išganymu po mirties, jis rengia ediktą, kuriuo mes būtume ištremti iš viso krikščioniškojo pasaulio, o nepaklususiųjų lauktų mirties

bausmė. – Jos balsas iš pasipiktinimo darėsi vis garsesnis. – Inocentas, pasinaudodamas savo valdžia, išvays visus žydus iš popiežiškųjų valstybių, bet neapsiribos tuo, dar ir visus karalius, princus ir kitus pakvies pasekti jo pavyzdžiu ir apvalyti visą krikščioniškąjį pasaulį nuo jį neva teršiančių žydų, griežtai to pareikalaus, netgi grasindamas ekskomunikuoti nepaklususius valdovus. Ir tarsi viso šito būtų negana, popiežius užsiundys ant mūsų tikinčiuosius, ragins juos apskritai nušluoti žydus nuo žemės. – Sofija susidėjo ant stalo rankas delnais žemyn – suvargusias, vis dar išteptas mirusios gimdyvės krauju, – ir pažvelgė į mane. – Jei šitas ediktas bus išleistas, žydų tauta bus išnaikinta.

Puikiai girdėjau, ką ji kalba, ir netgi šį tą supratau. Žydai... nelaimės... išnaikinimas... Taip, visa tai aišku. Bet, Viešpatie, atleisk, tą akimirką man rūpėjo tik viena: ką tai turi bendra su mano tėvu?

Sofijos Montefiorės tvirtinimu, toks susirūpinęs jis buvo kaip tik dėl žydams gresiančios lemties. Visai galimas daiktas. Tėvas buvo geros širdies, nors, žinant jo profesiją, tai galėjo atrodyti gan keista. Pamenu, jis išgydė paukštį sulaužytu sparnu ir paleido į laisvę, o tuo pat metu mudu, ieškodami pačių veiksmingiausių nuodų, bandėme juos su šunimis ir kitais gyvūnais.

Tarkime, tėvas išsiaiškino, kad toks ediktas rengiamas. Ir ką tokiu atveju jis būtų daręs? Perspėjęs žydus? Dabar paaiškėjus, kad draugavo su vienu iš jų, tuo dar galėjau patikėti. Bet, jei Sofija Montefiorė sako tiesą (dėl to nebuvau visiškai tikra), jis veikiausiai nuėjo daug toliau, taip toli, kad visiems, su kuo jis palaikė ryšius, netrukus gali grėsti mirtinas pavojus.

Pasak Sofijos, tėvas ieškojo būdų, kaip nunuodyti žmogų, kad jo mirtis atrodytų visiškai natūrali.

Bergždžiai mėginau kaip nors pažaboti staiga apėmusią baimę, tad tik tvirčiau susisupau į skarą. Už lango, kaip tamsūs šešėliai, stūksojo Vatikano – krikščioniškojo pasaulio citadelės – bokštai. Vaizdavausi, kad Jo Šventenybė popiežius, kurio sveikata po netikėtos tėvo mirties labai pasitaisė, dabar sau miega ramiu miegu.

Kitą dieną išsmukau iš rūmų anksti rytą, kai gatvių šlavėjai, kuriems visada atsiranda darbo turtingesniuose kvartaluose, šlakstė vandenių grindinio akmenis, ruošdamiesi tankiais šerių šepetiais gramdyti nuo jų purvą. Turėdama galvoje kardinolo įsakymą, mane lydėti priverčiau jauną sargybinių, bet nepaisiau jo prašymo leisti prieš tai informuoti vadą.

– Tam neturiu laiko, – išdidžiai pasakiau. – Jei nelydėsi, teks tau pačiam aiškintis kapitonui Romanui, kodėl buvau priversta išeiti į miestą be apsaugos.

– Ne, ne, *donna*, – skubiai patikino jis, kai ryžtingai išžygiavau pro vartus, ir paknopstomis pasileido man pavymui.

Visą kelią iki pat Orsinių rūmų ėjau tekina, bet pabėgti nuo savo minčių vis tiek nepavyko. Sulig kiekvienu žingsniu iš paskutiniųjų stengiausi save įtikinti, kad mano įtarimai neturi pagrindo, kad baimė – perdėta. Bet skausmas, kaskart įkvepiant į plaučius oro nudiegiantis šonkaulius ir primenantis apie užpuolimą bei man sviestą grasinimą, vertė manyti kitaip.

Žinojau, kad kardinolui bus neabejotinai raportuota apie šį mano vizitą ir apskritai apie kiekvieną žingsnį, todėl iškart pasukau į sandėlius ir pasirinkojusi rankoves kibau į darbą – ėmiau tikrinti per pastarąsias kelias dienas į rūmus atgabentas maisto atsargas. Švieži produktai man kėlė mažiau rūpesčių, nes juos labai sunku užnuodyti nepaliekant išdavikiškų kvapo, skonio ar net spalvos pėdsakų. Bet, pavyzdžiui, nedideles dozes nuodų galima paslėpti tarp mėsos išpjovų, todėl visą skerdieną būtina kruopščiai apžiūrėti. Užnuodyti vyną nepaliekant pėdsakų – taip pat labai sudėtinga, nors ir nėra neįmanoma; ar į jį ko neprimaišyta, tuoj suprastum iš skaidrumo ir aromato. Į vyną įmaišyti nuodai ištirpsta, bet nevisiškai, paprastai lieka tam tikrų drumzlių, kurias patyrusi akis bemat pastebės.

Man paranku ir tai, kad kiekvienas pirklys, tiekiantis prekes didikų rūmams, puikiai supranta, koks baisus atpildas lauktų jo ir visos šeimos, jei ant jo kristų bent menkiausias šešėlis įtarimo, jog

yra kaip nors susijęs su sąmokslu nuuodyti. Bet kokiu atveju, joks sąžiningai savo pareigas atliekantis nuodytojas ar nuodytoja niekada neleis, kad jo prižiūrimiems rūmams gatavi produktai būtų perkami dideliais kiekiais, todėl dešros, kumpiai, rūkytos žuvys ir visa kita privalo būti ruošiami tik man prižiūrint. Tokiais atvejais atsargumas gėdos tikrai nedaro. Kaip ir dėl audinių. Nuodų, veikiančių ne per skrandį, o per odą, griebiamasi retai, bet jie gali būti labai veiksmingi. Kaip tik taip aš ir nuuodijau ispaną, tačiau į smulkmenas verčiau nesileisiu.

Sakyčiau, paprasčiausias būdas veiksmingai panaudoti nuodus – tai su aštriais prieskoniais įmaišyti jų į patiekalus, pavyzdžiui, į troškinį ar kokį kitą sotų patiekalą. Tie, kas gali sau leisti socialiai pietauti, tokius valgius labiausiai ir mėgsta, tad jų gaminimą būtina akylai prižiūrėti.

Tradiciškai bet kokio valgio ir gėrimo pirma duodama paragauti specialiai tam tikslui laikomiems gyvūnams. Ši procedūra man – pati nemaloniausia, todėl labai apsidžiaugiau, kai ji praėjo sklandžiai.

Patikrintos maisto atsargos užantspaudojamos ir taip laikomos, iki jų prireiks. Tuo pasirūpinau aš pati, pasitelkusi mažus gabaliukus vaško ir tėvo tam reikalui laikytą insigniją. Kai vaškinis antspaudas sulaužomas, už maisto saugumą jau atsako vyriausiasis virėjas, o už virtuvės ribų – mažordomas. Ir vargas jiems, jei kas negerai atsitiktų kuriam nors iš Bordžijos šeimininkų.

Atlikusi savo pareigas palūkuriavau iki deramos valandos ir pasiprašiau priimama madonos Adrianos – norėjau pareikšti pagarbą jai ir kitoms *il harem* gyventojoms. Bet jos aukštenybė, atrodo, buvo išvykusi į provinciją aplankyti draugės, o Džulija *La Bella*, visada mėgdavusi ilgiau pamiegoti, dar buvo neatsikėlusi, todėl sode prie pusryčių stalo sėdėjo tik Lukrecija. Išvydusi mane, ji pamojo kviesdama prisidėti.

– Eikš, Frančeska, sėskis. Labai malonu tave matyti. Nealkana?

Įsitaisiau šalia jos, lodžijos pavėsyje, priešais fontaną. Nors dar nebuvo įdienoje, oras jau buvo išilęs. Lukrecija vilkėjo lengva dailia austa linine suknele, jai prie kojų iškišę liežuvių lekuodami gulėjo maltiečių šuniukai.

– Kas atsitiko tavo veidui? – kai atsisėdau, pasidomėjo ji ir, turbūt kad neužsigaučiau dėl klausimo, mostelėjo į dubenį su braškėmis.

Neskubėdama atsakyti, išsirinkau vieną uogą ir atsikandau. Sumuštos kaktos, jei tik neliečiau, jau neskaudėjo, bet mėlynė tebuvo matyti iš po plaukų.

Šypsodamasi pakartojau tą patį melą, kaip ir jos tėvui:

– Parkritau. – Ir, kaip visada būna meluojant, kad nepasirodytų per mažai, nesusilaikiau nepridūrusi: – Iš tikrųjų žioplai užkliuvau bėgdama. Tik niekam nesakyk.

Pastaruoju sakiniu tikėjausi užbėgti už akių tolesniems klausinėjimams.

Lukrecija suraukė dailiai išlenktus antakius. Žmonės kliedėjo dėl Džulijos grožio – ir tai suprantama, – bet Lukrecija taip pat buvo žavinga. Šitos laibos mergaitės figūra per pastaruosius kelis mėnesius jau pradėjo moteriškėti. Jos veidas buvo švelnių bruožų ir labai moteriškas, bet gražiausia puošmena – linų spalvos garbanoti plaukai, darantys ją panašią į angelą, apsuptą šviesos aureolės. Vėliau, kai Lukreciją kaltins baisiais nusikaltimais, žmonėms tai visada kris į akis.

– Neskauda? – pasiteiravo ji. Toks jos atkaklumas ateity padės jai atsilaikyti prieš užgriuvusias negandas, kai kitas jos vietoj turbūt būtų greitai palūžęs.

– Ne, nė trupučio, – patikinau ją.

– Tai gerai, – atsiliepė ji ir valiūkiškai šyptelėjusi pridūrė: – Žinau vieną paslaptį, kurią tau tikrai bus įdomu išgirsti.

Numaniau, kad Bordžijos dukteriai žinoma kur kas daugiau paslapčių nei kitoms jos amžiaus mergaitėms, ir, tiesą sakant, tikėjausi išgirsti ką nors įdomaus. Vis dėlto mane šiek tiek nustebi-

no, kad Lukrecija pati pageidauja pasidalyti su manim paslaptimi, tarsi siūlytų paskanauti saldainio su marcipanais.

– Na, sakyk, – paraginau.

– Čezarė nori atvykti į Romą, nors tėvas liepė jam pasilikti Pizoje. Jis sako universitete nuobodžiaujęs ir vis baiminasi pražioposios čionai ką nors įdomaus, tad, galimas daiktas, vis tiek atvyks, nepaisydamas jokių draudimų.

Jeigu ji būtų kalbėjusi apie ką nors kitą, o ne apie vyresnįjį savo brolių, būčiau palaikiusi tai bravūra, ir tiek. Tačiau ūmus ir bebaimis Čezarė tikrai galėjo pasipriešinti tėvo valiai ir nebijojo jo įtūžio, mat Bordžija atlaidžiai žiūrėjo į sūnaus, turinčio tapti jo įpėdiniu Motinoje Bažnyčioje, išdaigas.

Kaip visada, vos pagalvojusi, kad Čezarė bus kunigas, nesusilaikiau nenusišypsojusi. Tai, savaime suprantama, neprasprūdo Lukrecijai pro akis.

– Ką – tau mano brolis kelia juoką? – puolė kamantinėti ji.

Čezarė... Kai ateis laikas, aš papasakosiu apie jį, nors gal ir ne viską. Bet – taip, tam tikromis aplinkybėmis su juo iš tikrųjų būdavo linksma.

– Apsaugok, Viešpatie, – išsigyniau. – Mąščiau visai ne apie tai.

– Ne, ne, – nesidavė vedžiojama už nosies Lukrecija. – Neapsimetinėk. Tu žaviesi juo, kaip ir visos.

Žaviuosi? Taip, ko gero, tai tiesa, bet kartu ir vengiu jo.

– Aš papasakojau jam apie tavo tėvą, – toliau kalbėjo Lukrecija. – Čezarė parašė, kad labai dėl to apgailestauja, bet neabejoja, jog tu puikiai susidorosi su naujosiomis pareigomis.

Viešpatie, atleisk man, bet nuo šitų žodžių išraudau. Pastebėjusi tai Lukrecija sukrizeno, tačiau po akimirkos vėl surimtėjo.

– Frančeska, juk jis iš tikrųjų ne toks jau ir baisus, ar ne? Kad ir ką apie jį kalbėtų, Čezarė geros širdies.

Jei Lukrecija turėjo omenyje, kad jo širdis stipri ir dirba kaip laikrodys, be mažiausio užsikirtimo, tada ji, žinoma, teisi. O dėl kitų dalykų, tai...

- Iš visų tavo brolių jis tikrai pats geriausias.
- Aišku, bet girdėjau, kad jis labai geras ir meilės reikaluose. Tiesa?

Dabar jūs turbūt netekote žado ir mintimis jau peršokote į ateitį, kai apie Lukreciją ir Čezarę pasklis šlykštūs gandai. Bet leiskite man jus išsyk patikinti: jie bus laužti iš piršto.

- Iš kur man žinoti... – nutęsiau.

Mano neigimas nuskambėjo neįtikinamai net mano pačios ausims, juolab kad tai iš tikrųjų buvo netiesa. Spėjau, jog per pirmąjį mūsų su Čezare susidūrimą, kai jis atšoko nuo manęs it nupluktas priminus, kad esu nuodytojo duktė, aš jam pasirodžiau esanti dėmesio vertas grobis. Esu tikra, tai veikiau bylojo apie iššūkius mėgstančią jo natūrą nei apie aistrą man. Ir kad vieną vakarą, praėjus nedaug laiko po to, kai atsisakiau tekėti už Roko, ir dėl to vis dar buvo negera ant širdies, Čezarė, manyčiau, netyčia užklupo mane bibliotekoje. Čia jau kažkelintą kartą skaičiau Dantę, kurį nepaprastai mėgstu. Priežastį turbūt jau atspėjote – norėjau bent kiek prasklaidyti sieloje tvyrančią sumaištį. Kardinolas buvo išvykęs aplankyti *La Bellos* ir rūmuose buvo tyku.

Čezarė tuo metu turėjo būti Pizoje. Bordžija nusiuntė jį tenai siekti mokslo aukštumų, sykiu pavedė įvertinti, kas per paukštis yra universiteto bendramokslis, Medičių giminės įpėdinis. Kiek teko girdėti, žvitraus proto Čezarė, o dar turįs gerai – labai gerai – pakabintą liežuvį, sėkmingai susidorojo su abiem užduotimis.

Čezarė kelioms dienoms parlėkė į Romą – norėjo įkalbėti tėvą pakeisti planus dėl savo ateities. Nesijuokite, o jei negalite susilaikyti, tai bent jau juokitės negarsiai, bet savo vyriausiąjį sūnų Bordžija rengė Bažnyčiai. Čezarė dar neturėjo nė septynerių, o tėvas jau išrūpino, kad jis būtų paskirtas popiežiaus notaru. Nė nenumanau – Čezarė veikiausiai irgi, – kokios būna tokio garbingo tarnautojo pareigos. Netrukus po to Čezarei buvo užrašyta Valensijos vyskupija, ir jis tapo rektorium ir arkidiakonu. Dar po kelerių metų Čezarei buvo paskirta ir turtinga Pamplonos vyskupija

kartu su visa iš jos priklausančia dešimtaine. Tai, kad jis dar nebuvo išventintas į kunigus, – tik menkniekis, į kurį buvo žiūrima pro pirštus.

Tačiau Rodrigas Bordžija norėjo, kad jo sūnus šiuos įšventinimus gautų, atėjus laikui, taptų kardinolu ir galiausiai pakeistų Rodrigą popiežiaus soste. Tai, kad Čezarė savo ateitį matė visiškai kitokią, kardinolo nėra nedomino.

Jaunasis Bordžija atvyko ketindamas įkalbėti tėvą leisti rinktis taip trokštamą kariškio karjerą, bet, jei tikėsime virtuvės paskalomis, tėvo ir sūnaus pokalbis galiausiai baigėsi kivirčiu, ir Čezarė su trenksmais išlėkė nežinia kur, o grįžo jau gerokai kauštelėjęs ir kažin koku būdu surado kelią į biblioteką, kur kaip tik sėdėjau aš.

Įsivaizduokite mane, dar *virgo intacta**, užsidariusią savo alebastriniame pasaulėlyje, kuriame, nors skaudančia širdim, buvau apsisprendusi pasilikti. Ir ji – laukinį, tamsaus gymio, trenkiantį vynu ir oda, kaip plačiojo pasaulio vėjas įsiveržusį į mano mergišką šventovę.

Ką jums papasakoti? Viską? Kaip jis prisiartino prie manęs, o jo apspangusiose akyse žybčiojo velniukai? Kaip norėjau sprukti nuo jo, bet kažin kodėl neįstengiau pajudėti iš vietos? Kaip jis atsiklaupė priešais, pakėlė mano sijonus, kaip pajutau kojas glostančias šiltas ir stiprias jo rankas, artėjančias prie ugnies, degančios manyje...

Kaip aš alpėjau iš malonumo jo glėbyje.

Kaip jis man šypsojosi ir kartojo, kad esu gražuolė, jo balandėlė, ir nenustojęs kalbėjęs man švelnių žodžių net įsliuogęs į mane? Taip, įsliuogęs, nors tarnaitės tvirtino priešingai – buvau nugirdusi jas šnabždantis apie pirmąjį kartą lydintį skausmą. Pasakodamos apie tai jos iš pasibaisėjimo net baltakiavo.

Kaip po visko jis, niūniuodamas dainelę apie meilę, glostė man plaukus, pasaulis po tos naujos patirties atrodė jau kitoks, o aš

* Nekalta mergaitė (*lot.*).

jaučiausi it naujai gimusi. Būgštavimai, kad manyje glūdinti tamsa trukdys atsiduoti meilei, nepasitvirtino – tereikia tenkintis tokiu vyru kaip Čezarė, gyvenančiu vien kūniškoje realybėje, visiškai nesidominčiu mano jausmais, kaip ir aš nesidomėjau jo. Jūs, žinoma, galite prikišti, kad man trūksta moteriško jausmingumo, bet, pažinodama save geriau nei bet kas kitas, tiesiog negalėjau sau to leisti.

– Prašau, – tariau Lukrecijai, – verčiau pasikalbėkime apie svarbesnius reikalus.

Kaip ir reikėjo tikėtis, išgirdusi apie svarbesnius reikalus, ji be-regint sukluso ir šalia stypsančiam tarnui mostu paliepė pasišalinti.

– Tikrai? – nudžiugo ji. – Niekas su manimi apie tokius dalykus nešneka. Juk, šiaip ar taip, aš – mergaitė, o mergaitės atseit nieko neišmano.

– Mes abi puikiai žinome, kad apie tave to tikrai nepasakysi. – Tai nebuvo vien pataikavimas – Lukrecija turėjo galvą ant pečių, ne prastesnę nei jos giminės vyrai. – Be to, tu greitai ištekėsi, o ištekėjusi moteris, nors vyrai ir nenori to pripažinti, laiko tris namų kampus.

Kai užsimindavau apie vedybas, ji paprastai visada nušvisdavo, bet šįsyk tik atsiduso.

– Jei tėvas netaps popiežiumi, bijau, kad man taip niekada ir nesuras, jo manymu, tinkamo vyro. Žinoma, taip gali nutikti ir jam tapus popiežium.

Tiesiog kėlė nuostabą, kaip atvirai vienturtė Bordžijos duktė kalba apie tėvo ambicijas, bet apsidžiaugiau, kad pati užvedė tokią šneką, nes kaip tik norėjau pakreipti pokalbį ta linkme.

– Jei tokia bus Dievo valia ir kardinolas atsisės į Šventąją Sostą, mums visiems bus tikrai didelė laimė, – pasakiau privalomą tokiu atveju frazę ir toliau kalčiau geležį, kol karšta. – Tačiau baisu net pagalvoti, kokia atsakomybės našta gula ant Šventojo Tėvo pečių.

Prieš atsiliepdama, Lukrecija išsirinko dar vieną braškę ir sučiaumojo.

– Turbūt todėl šiomis dienomis mano brangusis *papà* atrodo toks išsiblaškęs.

– Išsiblaškęs? – perklausiau tarsi vien tik iš mandagumo, stengdamasi neišduoti savo susidomėjimo.

Ji linktelėjo.

– Džulija sako, kad jis labai prastai miega, jei apskritai sudega bluostą. Niekada toks nebūdavo, nieko per daug neimdavo į širdį.

– Taip, nemiga – menki juokai. O nenumanai, kas jam neduoda ramybės?

Lukrecija iš pradžių nieko neatsakė. Jau buvau beišsigąstanti, ar tik nebūsiu išsidavusi, bet kiek patylėjusi ji atsilošė kėdėje ir susimąsčiusi ištarė:

– Žinau, kad ji labai prislėgė tavo tėvo mirtis. Kai ji pasiekė tą žinia, *papà* kaip tik buvo čia, ir aš išsigandau, kad... Na, sakyčiau taip: tik porą kartų mačiau ją tokį iširdusį.

Nejaugi? Ar tai gali būti tiesa? Ar ji kalba apie žmogų, nepajudinusį nė piršto, kad surastų mano tėvo žudikus, jau nekalbant apie jų nubaudimą?

– Juk jam sukeltų sielvartą bet kurio tarno mirtis, ar ne? – atsargiai pasidomėjau.

– Džovaniis toli gražu nebuvo paprastas tarnas, – paprieštaravo Lukrecija. – *Papà* patikėjo jam ne tik mūsų gyvybes, bet ir... paslaptis, kurių, manyčiau, jis turbūt nenusinešė į kapą.

Ji žiūrėjo į mane nenuleisdama akių, saulės užlietame sode spindinčių auksu. Staiga man toptelėjo, kad ne tik aš iš jos noriu išpešti kokios nors informacijos, bet ir Lukrecija – iš manęs. Ir dar: kardinolo duktė taip įvaldžiusi intrigų meną, kad man lieka tik pasvajoti.

Norėdama laimėti laiko, kad surikiuočiau mintis, pasiteiravau:

– Kas tave verčia taip manyti?

– Šiaip, tik spėju, – patikino ji. – Tiesiog *papà* tai labai prislėgė, nuo tada jis kaip nesavas.

– Ar ką nors sakė apie mano tėvo mirtį?

Lukrecija minutėlę dvejojo, bet galiausiai tarnui, stovinčiam kiek atokiau ir laukiančiam jos nurodymų, davė ženklą palikti mus vienas.

– Jis pasakė: *Alea iacta est*.

Burtas mestas. Kaip tik tokius žodžius esą ištara Julijus Ceazaris prie Rubikono upės, ruošdamasis peržengti ją, pulti Romą ir pasiskelbti jos valdovu.

Lukrecija, gaunanti aukštuomenės damai prideramą išsilavinimą, jau kalbėjo keliomis kalbomis, taip pat ir lotynų, todėl turėjo suprasti Bordžijos žodžius, tačiau kitos *il harem* moterys – vargu bau. Kad ir koks buvo susijaudinęs, kardinolas nevalingai stengėsi neišduoti savo minčių.

Aš taip pat buvau gavusi išsilavinimą ir viską kuo puikiausiai supratau, bet vis tiek pasiteiravau:

– Koks burtas? Ką jis turėjo galvoje?

Lukrecija numetė maltiečių šuniukams bandelę ir gūžtelėjo pečiais.

– Maniau, gal tu žinai.

Nors mano patirtis intrigų mene buvo menka, vis dėlto suvokiau: mainais už man suteiktą informaciją privalau Lukrecijai ką nors pasiūlyti, antraip ateityje vargiai galėsiu tikėtis jos atvirumo.

Lėtai tardama žodžius, pasakiau:

– Manyčiau, tai reiškia, kad mano tėvas vykdė kardinolo pavėdimą ir kažkas buvo pastatyta ant kortos.

– Tačiau kas? – susidomėjo Lukrecija ir suraukė kaktą. Regis, ji išties mylėjo savo tėvą. – Štai kur klausimas, ar ne?

O man, deja, toks klausimas jau nekilo, visos mano abejonės išsisklaidė. Tėvas rezgė neįsivaizduojamą nusikaltimą. Jis tarnavo žmogui, kurio didžiausias troškimas buvo atsistoti į Šventojo Petro sostą. Be to, tėvui skaudėjo širdį dėl tautos, kuri, kad išgyventų,

turėjo pašalinti dabartinį to sosto šeimininką, o tai buvo įmanoma vieninteliu būdu – nunuodijant.

Tėvo jau nebėra tarp gyvųjų, bet visa kita liko kaip buvę: Bordžija su savo garbėtroška, žydai, balansuojantys ant išnykimo ribos it ant peilio ašmenų, ir aš – nelaimėlė, ėmusis žygių atkeršyti už tėvą. Staiga suvokiau, kad esu stumte stumiama prie žmogų-dystės, nuaidėsiančios per visą krikščioniškąją pasaulį ir pasmerkiančios mano sielą amžinoms pragaro kančioms.